

Sygn. akt II KK 431/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

w sprawie **R. B.**

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 31 lipca 2018 r.,

wniosku pełnomocnika R. B. o sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt II KK 431/17

na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W dniu 16 lipca 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek pełnomocnika R. B. o sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., sygn. akt II KK 431/17, uchylającego wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt II AKa .../17, w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 lutego 2017 r., sygn. akt VIII Ko .../15, oddalający wniosek o zadośćuczynienie ponad kwotę 30 000 zł oraz przekazującego sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Powołując się na dyspozycję art. 105 § 1 k.p.k., autorka wniosku postulowała sprostowanie zdania: „ W niniejszym postępowaniu nie można (podkreślenie wnioskodawcy) dochodzić zadośćuczynienia za areszt w tych sprawach zakończonych prawomocnym wyrokiem skazującym, a następnie za odbywanie kary w systemie dla więźniów niebezpiecznych” (s. 19 uzasadnienia wyroku) na zapis: „W niniejszym postępowaniu można dochodzić zadośćuczynienia za areszt w tych sprawach zakończonych prawomocnym wyrokiem skazującym, a następnie za odbywanie kary w systemie dla więźniów niebezpiecznych”. W uzasadnieniu swojego wniosku jego autorka przedstawiła analizę prawną przepisów art. 552 i 553 k.p.k. w kontekście ich działania w czasie i na tej podstawie uznała, że we wskazanym wyżej fragmencie uzasadnienia Sądu Najwyższego wystąpiła oczywista omyłka pisarska, w stosunku do argumentacji przedstawionej na s. 10 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w W., co powoduje, że wniesienie niniejszego wniosku stało się konieczne i w pełni zasadne, gdy się zważy na związanie Sądu Apelacyjnego w W. w postępowaniu ponownym wytycznymi Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek pełnomocnika R. B. nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie trzeba przypomnieć, że oczywista omyłka pisarska, której prostowanie jest dopuszczalne w trybie art. 105 § 1 k.p.k., polega na błędnym zapisie poszczególnych wyrazów tworzących treść dokumentu, a zatem ma charakter techniczny, nie zaś wynikający z procesu wnioskowania. Stanowi ona niezamierzony sąd niezgodny z rzeczywistością, który nie jest wynikiem celowego działania (por. A. Lach, Glosa do postanowienia SN z 27.02.2008 r., IV KO 21/08, OSNwSK 2008/1/479, M. Kurowski (w:), D. Świecki (red.) Komentarz do art.105 Kodeksu postępowania karnego Tom. I, teza 5).

W analizowanym przypadku autorka wniosku trafnie zauważa, że art. 105 § 1 k.p.k. pozwala na dokonywanie w każdym czasie sprostowania oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych oraz w obliczeniu terminów w orzeczeniu lub zarządzeniu albo w ich uzasadnieniu, jednak nie wykazuje, aby w przytoczonym

wyżej fragmencie uzasadnienia doszło do oczywistej omyłki pisarskiej, lecz kwestionuje merytoryczną wartość wytycznych Sądu Najwyższego na podstawie analizy przepisów art. 552 § 4 i art. 553 § 4 k.p.k., z tym że tego ostatniego obowiązującego od 1 lipca 2015 r. do 15 kwietnia 2016 r.

Wnioskodawczyni uznaje, iż przywołany fragment uzasadnienia Sądu Najwyższego objęty wnioskiem o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej odnosi się do argumentacji zawartej na s. 10 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 5 lipca 2017 r., w sprawie II AKa .../17, i na tej podstawie dochodzi do przekonania o konieczności sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, albowiem kwestionowane zdanie nie oddaje istoty wywodów Sądu odwoławczego.

Stanowisko to należy uznać za błędne, ponieważ Sąd Najwyższy, stwierdzając, że „ W niniejszym postępowaniu nie można dochodzić zadośćuczynienia za areszt w tych sprawach zakończonych prawomocnym wyrokiem skazującym, a następnie za odbywanie kary w systemie dla więźniów niebezpiecznych”, w ten sposób jedynie nawiązał do całości argumentacji Sądu Apelacyjnego, wskazując, iż słusznie zwrócił on uwagę na ten fakt. Należy zaakcentować, że jeżeli to zdanie zestawimy ze zdaniem go poprzedzającym, w którym sprecyzowano, w jakich to innych sprawach, poza sprawą VIII K .../09 Sądu Okręgowego w W., w której R. B. został uniewinniony od zarzutu podżegania i współudziału w zabójstwie gen. M. P., wnioskodawca nie może dochodzić zadośćuczynienia za pozbawienie go wolności w ramach tymczasowego aresztowania lub wykonywania orzeczonej mu kary, to okaże się, iż uzasadnienie to nie jest obciążone ani omyłką pisarską, ani merytoryczną.

Z tych powodów należy uznać, że uwzględnienie niniejszego wniosku doprowadziłoby do merytorycznej zmiany treści motywów podjętego rozstrzygnięcia, a w szczególności wskazań Sądu Najwyższego co do dalszego postępowania, które są wiążące w postępowaniu ponownym, a takie postąpienie w trybie art. 105 § 1 k.p.k. jest niedopuszczalne (zob. wyrok SN z dnia 24 kwietnia 2018 r., V KK 379/17, LEX nr 2490933).

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc